

DIUMENGE PASSAT ES VA INAUGURAR

el Parc de sa Riera de Palma. Cort va organitzar una gran festassa que Pere Muñoz resumia molt bé en la seva columna «Si no fos...» del *Diari de Balears* de dimarts: «Que m'ho vaig passar de bé! Diumenge passat la inauguració del Parc de sa Riera va ser una de les festes mallorquines més guapes que he viscut. En Bisbal, en Carlos Baute, Soraya, Antonio Carmona, Rosa, Orozco, etc. ens van fer vibrar. Alguns descerebrats demanaven grups mallorquins, però no té sentit i cal ser justos. [...] I és que correspondre als castellans amb la mateixa amabilitat que ens professen és un signe de bona educació i comportament. A les darreres festes de Madrid van actuar a les principals places Biel Majoral, Antònia Font, M. del Mar Bonet, UC, Música Nostra [...]. Ells allà, cantant en català, i les masses tornaven boietes de sentir-los. Vaja, com aquí. Com a la darrera gala de Murcia, qué hermosa eres. No van veure l'elenc de músics mallorquins que hi van actuar?»

El que denuncia Pere Muñoz amb tanta gràcia és ben trist. No s'hi val, a més, pensar que malament estan a Mallorca. Massa cops sento parlar amb una condescendència estúpida del que passa a Mallorca o al País Valencià i, quan pregunto

LECTURES POLÍTiques

▶ ANTONI VIVES

Joel vs provincianisme

— píndoles —

«Sento parlar amb una **CONDESCENDÈNCIA** estúpida de **QUÈ PASSA** a Mallorca o al País Valencià i, quan pregunto per **CATALUNYA**, tothom **AMAGA** el cap sota **L'ALA**»

pel que passa al Principat, tothom amaga el cap sota l'ala. En primer lloc, per un desconeixement dolós de la resta de la nació. En segon lloc, perquè el colonialisme mental, el provincianisme de la cultura popular, també és dominant a Catalunya. Fins ara no ens n'hem sortit i els programadors culturals dels nostres ajuntaments, no importa de quin color polític, ens continuen insultant amb tota mena de *tonadilleras*, OT i d'orquestrats als quals no condicionen la contractació a cantar en català. I no

cal dir que els ajuntaments més potents reserven la música popular catalana per a festivals *ad hoc*, no fos cas que intoxicessin de catalanitat les barriades sotmeses a la dictadura dels Estopa, tan simpàtics i cosmopolites, o de totes les variacions d'aquesta mena de revisió *cool* de Los Chichos. Què passaria si algun dia es decidissin a contractar Pep Gimeno «el Botifarra»? Mai no han sentit malaguenyes i granaïnes cantades amb tanta passió com la d'aquest cantaor valencià. Problema: canta en català! O

«Joel Joan fa **TEMPS** que va optar per saltar-se les **NORMES** i fer **PAM i PIPA** als qui van renunciar **AL PAÍS** fent veure que el salvaven del **PROVINCIANISME**»

— píndoles —

una bona festa a còpia de Miquel Gil, ben farcideda de tota mena de jotes i seguidilles. Però no, és clar: canta en català. Per no parlar dels grups que el mateix Pere Muñoz comentava: Antònia Font fa la millor música popular que es pot sentir al sud de París. Però és en català, *of course*. I cal deixar-la per a circuits secundaris.

Contra això proposo una cura a còpia de tones de Joel Joan. L'heu vist fent *Peer Gynt*? S'han de tenir els tirants molt ben posats per atrevir-se a fer una epopeia com aquesta, en català i

en anglès. Aquest *Peer Gynt* és un clam a fer el que una cultura potent s'ha d'atrevir a fer. I hauria de ser motiu de controvèrsia, de debat; motiu d'estudi i d'anàlisi periodística. Bieito queda petit al costat de Joel, perquè l'actor sap traslladar la força dramàtica del mite a qui seu aclaparat per l'actor al pati de butaques. Joel Joan s'hi atreueix perquè fa temps que va optar per saltar-se les normes i va fer pam i pipa als qui van renunciar al país fent veure que el salvaven del provincianisme. Ell ens redimeix de tanta misèria. Ara he sentit dir que recitarà Enric Casasses al Teatre Condal amb Gerard Quintana. Ja hi corro a comprar les entrades. No sé si heu sentit el disc *La manera més salvatge* de Casasses i Comelade: sempre he pensat que Joel podria elevar el disc, potser el millor que es publicà l'any passat, a categoria de representació musical.

Vinga, sigueu valentes i sigueu valents! Exigiu que ens desenfarfeguïn de tanta complacència provinciana! Atreviu-vos a boicotejar tant colonialisme cultural i aposteu per la cultura catalana! Poseu un Joel Joan a la vostra vida i caminareu més segurs, més contents, amb menys caspa i, sobretot, us respectareu més a vosaltres mateixos.